

Nr 3

Av herr Näsgård, *angående översyn av bestämmelserna om ersättning för resekostnader enligt sjukförsäkringslagen.*

Enligt lagen om allmän sjukförsäkring skall till försäkrad, som är berättigad till ersättning för utgifter för läkarvård, ersättning även utgå för utgifterna för resor till och från läkaren, dock endast såframt resekostnaden överstiger fyra kronor för det första besöket hos läkaren och en krona för varje följande besök. Därvid ersättes hela den överskjutande kostnaden, om försäkrad efter hänvisning av läkare sökt läkarvård vid närmaste allmänna sjukhus, där vården kunnat meddelas. I annat fall utgår ersättning med tre fjärdedelar av den överskjutande kostnaden; dock må högre belopp ej utgivas än som skulle ha utgått vid besök hos den provinsialläkare eller stadsläkare, inom vars distrikt den försäkrade vistas, och vid återbesök skall försäkrad svara för högst två kronor.

Enligt huvudregeln må ersättning beräknas högst efter det billigaste, vanligen förekommande färd sätt, som med hänsyn till den sjukes tillstånd kunnat användas.

Att en viss grundavgift ålägges den försäkrade vid beräkningen av reseersättning har motiverats därmed att ett återhållande moment kan vara behövt för att hindra missbruk, och häremot torde intet vara att invända. Detsamma kan sägas om bestämmelsen att ersättning skall beräknas högst efter billigaste färd sätt, vilket som regel torde vara järnväg eller buss. Det har emellertid visat sig att denna bestämmelse i vissa fall lett till en alltför restriktiv praxis för utbetalning av resekostnadsersättning, vilket kunnat leda till ganska orimliga konsekvenser. Patienter på landsbygden, där avstånden ofta är långa såväl till närmaste läkare som — ännu mera — till närmaste allmänna sjukhus, vägras ofta ersättning för resa med personbil, så snart en teoretisk möjlighet föreligger att använda buss. Det kan t. ex. hända att bussförbindelse finnes endast en eller två gånger i veckan och dessutom på sådana tider, att det inte är möjligt att passa vederbörande läkares mottagningstider. I många fall nödgas därför patienter på landsbygden själva betala sina resekostnader, vilket kan bli mycket betungande.

Formuleringen ”billigaste, vanligen förekommande färd sätt, som med hänsyn till den sjukes tillstånd kunnat användas”, har även visat sig kunna leda till orimligheter ur en annan synpunkt. En äldre kvinna, sedan lång tid tillbaka invalid på grund av svår höftskada, måste på grund av en ögon-

sjukdom söka specialistvård på vederbörande centrallasarett. Hon kunde på grund av sin invaliditet inte använda buss eller järnväg utan måste anlita personbil. För att få reseersättning behövde hon ett intyg om behovet av bilskjuts av den läkare hon sökt, men denne ansåg sig av gällande bestämmelser förhindrad att utfärda ett sådant, då ögonsjukdomen icke i och för sig utgjorde hinder för den försäkrade att använda sig av buss eller järnväg.

Att bestämmelserna om resekostnadsersättning skulle tolkas så snävt som nu visat sig vara fallet kan dock icke ha varit meningen vid sjukförsäkringslagens genomförande.

Med stöd av det anförda hemställes,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om översyn av bestämmelserna om ersättning för resekostnader enligt sjukförsäkringslagen i syfte att bereda lättnader för patienter med långa avstånd till läkare eller allmänt sjukhus.

Stockholm den 15 januari 1957

Bernhard Näsgård
